

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez Komisję błędu polegającego na stwierdzeniu, że kontynuacja działalności NCHZ na podstawie decyzji rady wierzycieli nie stanowiła pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE
  - Komisja naruszyła prawo i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając, że Novácke chemické závody, a. s. v konkurze (NCHZ) nie uzyskały żadnej korzyści w czasie, kiedy kontynuowały swoją działalność po decyzji rady wierzycieli i wierzycieli zabezpieczonych. Komisja również naruszyła prawo i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając, że decyzji rady wierzycieli i wierzycieli zabezpieczonych o kontynuowaniu działalności NCHZ nie można przypisać państwu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Komisję obowiązku uzasadnienia, zapisanego w art. 296 TFUE, w odniesieniu do przypisania państwu decyzji rady wierzycieli i wierzycieli zabezpieczonych
  - Komisja nie przedstawiła uzasadnienia w odniesieniu do zatwierdzenia decyzji rady wierzycieli i wierzycieli zabezpieczonych przez sąd w Trenčinie. Komisja nie przedstawiła także uzasadnienia w odniesieniu do prawa weta wierzycieli zabezpieczonych dotyczącego kontynuowania działalności przez NCHZ na podstawie słowackiego prawa upadłościowego.

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2015 r. – Syria Steel i Al Buroj Trading/Rada

(Sprawa T-285/15)

(2015/C 302/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Syria Steel SA (Homs, Syria); Al Buroj Trading (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: V. Davies, solicitor, T. Eicke, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/255/WPZiB z dnia 31 maja 2013 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 147, s. 14), ze zmianami, lub decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2015/383 z dnia 6 marca 2015 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 64, s. 41) w zakresie w jakim dotyczą one skarżących;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 442/2011 (Dz.U. L 16, s. 1), ze zmianami, lub rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/375 z dnia 6 marca 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 64, s. 10) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżących;
- zasądzenie od Unii Europejskiej na rzecz skarżących odszkodowania,
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku podstawy prawnej dla zastosowania wobec skarżących środków ograniczających lub oczywistego błędu w ocenie, gdyż między skarżącymi a osobami lub podmiotami, które Unia planowała w założeniu objąć środkami ograniczającymi, czyli osobami lub podmiotami wspierającymi reżim syryjski lub czerpiącymi z niego korzyści, nie ma żadnych racjonalnych powiązań.
2. Zarzut drugi, w ramach którego skarżący podnoszą, że zaskarżone decyzje i rozporządzenia Rady stanowią naruszenie ich praw podstawowych, których ochrona wynika z Karty praw podstawowych Unii Europejskiej lub europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka, w tym prawa do dobrej administracji, prawa do obrony, obowiązku uzasadnienia i domniemania niewinności, prawa do skutecznego środka prawnego i sprawiedliwego procesu, swobody prowadzenia działalności gospodarczej oraz prawa własności.

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2015 r. – KF/SATCEN

(Sprawa T-286/15)

(2015/C 302/73)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: KF (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Kunst)

Strona pozwana: Centrum Satelitarne Unii Europejskiej

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności/uchylenie decyzji komisji odwoławczej z dnia 26 stycznia 2015 r., doręczonej skarżącej w dniu 23 marca 2015 r., którą oddalono oba jej odwołania. Skarżąca powołuje się na brak zastosowania art. 28.6. regulaminu pracowniczego SATCEN⁽¹⁾, opierając się na art. 277 TFUE;
- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji SATCEN z dnia 5 lipca 2013 r. oddalającej wniosek skarżącej o udzielenie pomocy;
- stwierdzenie nieważności decyzji SATCEN z dnia 5 lipca 2013 r. o zawieszeniu skarżącej w obowiązkach służbowych oraz wszczęciu wobec niej postępowania dyscyplinarnego, ewentualnie zbadanie legalności tych decyzji w ramach żądania dotyczącego usunięcia skarżącej ze stanowiska;
- stwierdzenie nieważności decyzji SATCEN z dnia 28 lutego 2014 r. o usunięciu skarżącej ze stanowiska;
- zasądzenie od SATCEN na rzecz skarżącej odszkodowania za szkodę majątkową w wysokości równej wynagrodzeniu i innym świadczeniom należnym za okres, do końca którego miała trwać jej umowa o pracę, oraz zadośćuczynienia za doznane przez nią krzywdy, w kwocie wstępnie wycenionej przez skarżącą w oparciu o zasadę słuszności na 500 000 EUR;
- obciążenie SATCEN kosztami postępowania wraz z odsetkami w wysokości 8 %.